

Posudek vedoucí bakalářské práce Sofije Komarové *Prvky hrůzy v díle Mariany Enríquez*

Bakalářská práce Sofije Komarové vychází z jejího čtenářského zaujetí a v odevzdaném textu se to pozitivně odráží. Věnuje se argentinské spisovatelce Marianě Enríquez, která bezesporu patří k nejsilněji znějícím hlasům současné hispanoamerické fantastické povídky, která má právě v laplatské oblasti nesmírně silnou tradici. Sbírka *Las cosas que perdimos en el fuego* (2016) byla přeložena do češtiny (Co nám oheň vzal, 2016).

Studentka si jasně vymezuje korpus a téma – nesnaží o jakýsi panoramatický přehled tvorby, nýbrž vybírá jen několik povídkových textů právě ze zmíněné knihy a na nich chce ukázat, jak Mariana Enríquez pracuje s prvky strachu, hrůzy, znejistění. Hned v úvodu poukazuje na klíčový moment estetiky argentinské povídkářky: hororové prvky nejsou jen „prostředkem k vyvolání emocí, ale slouží i jako metafora pro reálné sociální a politické problémy, se kterými se lidé v této oblasti potýkají. Skrze prvky hrůzy Enríquez umožňuje čtenářům nahlédnout do temnějších stránek společnosti a otevírá prostor pro diskusi o tématech, která jsou často přehlížena.“ (s. 10)

Přehlednost a jasná strukturovanost práce jsou jedním z kladů. Struktura je klasická: od stručně nastíněného spisovatelčina života se dostáváme k nutnému teoretickému základu. S. Komarová řeší problematiku fantastické literatury a jejího vývoje a proměn v čase. Je si dobře vědoma složitosti této otázky a toho, že cílem její bakalářské práce není zevrubně pojednat nejrůznější teorie fantastična. Přesto chce analýzu nějak ukotvit; proto vybírá několik klasických teorií a kanonických jmen (Todorov, Freud, Jackson, Barrenechea...), poukazuje na jejich shody a odlišnosti a daří se jí nabídnout stručný, ale výstižný přehled, v němž se jasně ukazuje, jak se teorie fantastické literatury musí od počátku vyrovnávat s koncepty hrůzy, strachu, nejistoty či tísnivosti, ale jak se zobrazení těchto pocitů a fenoménů v průběhu času mění. Proto někteří teoretici přijímají Alazrakiho koncept „neofantastična“, který ovšem Komarová chápe jako nadbytečný, neboť poukazuje na kontinuální a logický vývoj fantastické literatury. Je škoda, že druhá část práce není s touto teoretickou více provázána, například odkazy na prvky zmíněných teorií.

Jádro práce představuje rozsáhlá pátá kapitola „Svět povídek Mariany Enríquez“. Sofija Komarová bere čtenáře na napínavou cestu po konkrétních textech a myslím, že se jí daří podnítit chuť si povídky M. Enríquez ihned přečíst.

Věnuje se několika tematickým oblastem (děti, dům, duchové, nespolehlivé postavy, rituály), které zkoumá napříč povídkami, takže se logicky různě prostupují a dotýkají. Studentka výborně pracuje s citacemi z povídek, nebojí se je interpretovat, místy je doplňuje o sekundární literaturu (D. Hodrová) – jak jsem již zmínila, zde by mohlo být těchto referencí více. Analýza je podrobná a přesvědčivá, Komarová dokazuje, jak M.

Enríquez nabourává představy idylického dětství (zde je možné vidět styčný bod s krajankou Silvinou Ocampo, o níž navíc Enríquez napsala knihu), jak využívá prostor domu (není jen fyzickým prostorem, ale má symbolické významy, s. 41) nebo jak novátorsky pojímá postavu ducha/strašidla. Z celé analýzy vyvstává jako jeden z hlavních prvků estetiky Mariany Enríquez pocit nepohodlí a neklidu, který ve čtenáři vyvolává.

Studentka prokazuje zvládnutou práci s primární i sekundární literaturou, dobře formuluje, a i redakčně je práce poměrně zvládnutá, byť se objevují nějaké překlepy, chybná interpunkce apod.

Bakalářskou práci Sofije Komarové rozhodně doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.

Praha, 30. 5. 2024

Mgr. Dora Poláková, Ph.D.